

**พระสังฆธรรมปณทริกสูตร
บทที่4 ศรีทธา กับ ปัญญา**

The World of the Lotus Sutra

หลังจากที่พระสารีบุตรได้รับการพยากรณ์จากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าจะได้บรรลุ เมื่อพระพุทธองค์ทรงตรัสสอนนิทานเปรียบเทียบเรื่อง"รถม้าสามคันกับบ้านไฟไหม้"และเหตุผลได้อย่างเข้าใจ ครั้นนั้นพระสุกิติ พระมหากัจฉายนะ พระและพระมหาโมคคัลลานะ มหากัสสปะ ที่อยู่ในที่แสดงธรรม ต่างก็มีปีติโสมนัส เกิดความอัศจรรย์ใจพร้อมกันน้อมกายลงกราบไหว้ถวายความเคารพต่อพระพุทธเจ้า

"พระพุทธองค์ทรงตรัสสอนพวกข้าพระพุทธเจ้ามาตั้งแต่อดีตกาล แต่ข้าพระพุทธเจ้ายังคงเข้าใจผิดพอใจเพียงแต่การบรรลุเฉพาะตัวที่เล็กน้อยเสีย ไม่คิดว่าตนเองเป็นสาวกพระพุทธองค์ที่สามารถอยู่ในสภาวะที่บรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณไม่แมแต่จะหาหนทางสู่การเป็นพระโพธิสัตว์ ปวงข้าพระพุทธเจ้าไม่มีอะไรที่จะปีติไปกว่าพระสารีบุตรได้รับการพยากรณ์จากพระพุทธองค์แล้ว ปวงข้าพระพุทธเจ้าเข้าใจในธรรมะของพระพุทธองค์ เช่นดังที่จะขอกล่าวเป็นเรื่องราวดังต่อไปนี้" เมื่อกล่าวเสร็จ จึงเริ่มเล่านิทานเปรียบเทียบเรื่อง "เศรษฐีตกยาก"

"ลูกชายเศรษฐีผู้ซึ่งออกจากบ้านมาตั้งแต่ยังเล็ก เดินทางผ่านหลายประเทศมาด้วยความยากจน จนวันหนึ่งมาหยุดอยู่หน้าบ้านของเศรษฐีผู้เป็นพ่อ ตัวเอง ชายหนุ่มเข้ามาทำงานในบ้านโดยที่ไม่รู้ในความเป็นจริงว่าตัวเองนั้นเป็นลูก เด็กหนุ่มทำงานอย่างขยันขันแข็งจนเวลาผ่านไป20ปีในที่สุดเขาก็

ได้รับความไว้วางใจในการดูแลทรัพย์สินทุกอย่างของเศรษฐี เศรษฐีที่เริ่มชราและรู้ว่าจะอยู่ได้ไม่นาน ได้เรียกให้ ญาติพี่น้อง พระราชา รัฐมนตรีมาร่วมกัน และประกาศต่อหน้าว่าชายหนุ่มผู้นี้คือลูกของตัวเองพร้อมทั้งจะยกทรัพย์สินสมบัติที่มีทั้งหมดให้

บุตรชายเมื่อได้ยินคำพูดของผู้เป็นพ่อก็ดีใจยิ่งนัก ทั้งๆที่ไม่ได้ต้องการอะไรเลย แต่กลับได้รับทรัพย์สินมหาศาล สิ่งเหล่านี้เปรียบให้เห็นว่าเศรษฐีก็คือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุตรชายคือสาวกของพระพุทธองค์ที่เป็นปุถุชนผู้ซึ่งไม่รู้อะไร" เมื่อกล่าวเสร็จจึงจบเรื่อง

เมื่อนิทานเปรียบเทียบจบลง ทั้งสี่ได้หันเข้าหาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วกล่าวว่า "จิตใจของปวงข้าพระพุทธเจ้าที่ต้องการบรรลุพระธรรมเพื่อมุ่งสูหนทางแห่งพระโพธิสัตว์นั้นยังไม่เพียงพอ และพระพุทธองค์เองก็ทรงทราบในเรื่องนี้จึงใช้หลากหลายวิธีเพื่อนำพาให้พวกเราไปเจอกับมหายานธรรม" ไม่ว่าจะทำเช่นไรคงไม่สามารถตอบแทนพระคุณที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ได้ ปวงข้าพระพุทธเจ้าขอทำความเคารพต่อพระพุทธองค์จากใจจริง

Special Topics

งานอบรมผู้นำในสาขาปี2011

ริชโซโคเซไกสาขาใหญ่จัดงานอบรมผู้นำเมื่อวันที่ 11-23ก.ค.มีผู้เข้าร่วมจาก8ประเทศ13สาขา รวมรุ่นที่3 และ4จำนวน 33คน สมาชิกผู้นำเข้าร่วมฟังการบรรยายหลากหลายท่ามกลางอากาศร้อนที่มากกว่า 30องศา

ในวันสุดท้ายของการอบรม อ.โคโซ จัดการบรรยายภายใต้หัวข้อ "การเรียนรู้จากอ.นิคเกียว" รวมถึงสอนการมีมุมมองความคิดในแบบ อ.นิคเกียว อีกทั้งยังให้สมาชิกได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้สึกที่ได้พบเจอกับพระธรรม

สมาชิกรุ่นที่3ต่างยินดีที่ได้มาเจอกันอีกครั้งในปีที่2

สมาชิกรุ่น4ที่ตื่นเต้นในคราวแรกต่างก็เศร้าเมื่อต้องลาจาก ทุกคนได้รับการอบรมอยู่กันอย่างครบครันเดียวกัน สมาชิกต่างอยู่กันคนละดินแดนแต่ก็ได้ปฏิญาณที่จะนำคำสอนไปใช้จริงในชีวิต

ขอแสดงความยินดีในการสำเร็จการอบรมกับสมาชิกรุ่น3 สมาชิกรุ่นที่4เราจะรอคอยที่จะได้พบกับพวกคุณในปีหน้า

ขอขอบคุณทุกความประทับใจที่มีให้กัน

ขัดเกลาจิตใจและสติ

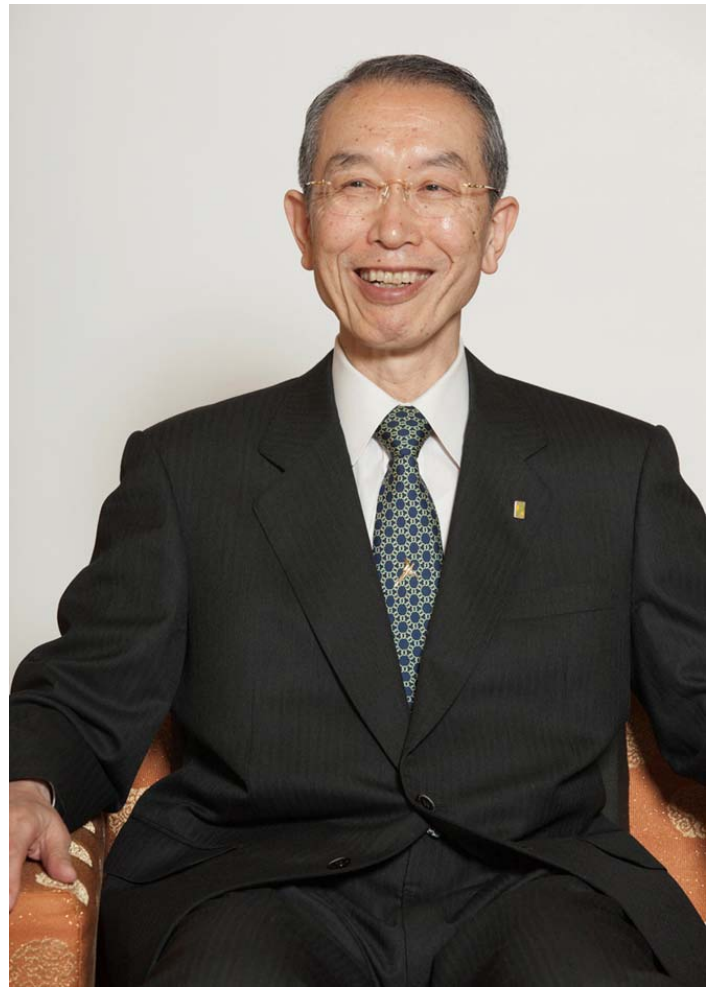
by Nichiko Niwano
President of Rissho Kosei-kai

อ่านบทสวดมนต์

อาจจะกล่าวได้ว่า มนุษย์เราทุกคนมีชีวิตเพียงเพราะปรารถนาที่จะขัดเกลาจิตใจ เป็นมนุษย์ที่ถูกเรียกได้ว่ามนุษย์อย่างแท้จริง ในฐานะที่เราเป็นพุทธศาสนิกชนเราให้ความสำคัญกับการเรียนรู้พระธรรมคำสอน ถึงแม้เราไม่ได้ตั้งใจเรียนให้เป็นกิจลักษณะก็ตาม จริงๆแล้วรู้หรือไม่ว่าเราได้เรียนรู้จากชีวิตในแต่ละวันของเราแล้ว

การสวดมนต์เข้าและเย็นเป็นวิधिปฏิบัติที่สำคัญของเรา บางเวลาเราอาจจะไม่ได้ใส่ใจหรือไขว่เขวไปบ้าง แต่เมื่อเราสวดมนต์ด้วยความรู้สึกซื่อตรงเพราะต้องการเข้าถึงใจแห่งพระพุทธ สิ่งนั้นจะกลับกลายมาเป็นสารอาหารแห่งจิตใจ หรือเป็นขั้นตอนแห่งการติดเชื่อที่ดี มีการกล่าวว่า คำว่า “เรียนรู้” ย่อมหมายถึง “การเลียนแบบ” ด้วยเหตุนี้ การเรียนรู้คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคือการเลียนแบบพระพุทธองค์ เลียนแบบคำสอนสิ่งที่ท่านได้ตรัสไว้ คัมภีร์สวดมนต์คือสิ่งที่บันทึกเอานัยสำคัญของคำสอนที่ที่พาไปสู่การบรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณเอาไว้ เพราะฉะนั้นในการสวดมนต์ย่อมหมายถึงการจับความสำคัญของบทสวดและการเรียนรู้เอาแบบอย่างตามพระพุทธองค์

ขิงน ริทสึ พระในสมัยเอเชน (1201–90) ได้กล่าวไว้ว่า “เราเรียนรู้เพื่อแก้ไขจิตใจ” การเรียนรู้จะทำให้ จิตใจที่ไขว่เขว ฟุ้งซ่าน ออกนอกกลุ่มนอกทางกลับมาสู่ทางที่ถูกต้อง ไม่มีสิ่ง

อื่นนอกเหนือไปจากการขัดเกลาจิตใจ
“เมื่อขับขานดี พุดดี นกแก้วตัวนั้นย่อมดี”
สิ่งนี้เป็นคำพูดของพระอาจารย์ โคโบ ในสมัยคุโตะ ไม่ว่าจะสวดมนต์มักวั๊กเพียงใด แต่ถ้าเราไม่นำมาใช้จริงคอยขัดเกลาจิตใจเราย่อมไม่มีความหมาย

รวมเป็นหนึ่งกับชีวิตของพระพุทธเจ้า

แล้วการขัดเกลาจิตใจคืออะไร
พระโศกเก็น นิกายเซน กล่าวไว้ว่า “การ
เรียนรู้หนทางสู่ความเป็นพุทธ คือการเรียนรู้
ตัวเอง” ดังนั้นการขัดเกลาจิตใจ เรียกได้ว่า
เป็น การเรียนรู้ตัวเอง

แล้วตัวตนแบบใดละที่เราจำเป็นต้องเรียนรู้
กล่าวง่ายๆคือ มีเพียงหนึ่งเดียวที่เป็น
รากฐานของชีวิต สิ่งมีชีวิตทุกสิ่งย่อมมีพุทธ
เกษตรในตัวเอง สิ่งนี้ที่เป็นพื้นฐานของเรา
กล่าวคือตัวเรานั้นเอง และเมื่อเราเข้าใจในสัง
ฆธรรมนี้ เราจะเข้าใจได้ว่า “การเรียนรู้ตัวเอง”
ซึ่งก็คือ การเรียนรู้ ถือเอาแบบอย่าง หรือการ
ขัดเกลาจิตใจนั่นเอง

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเปี่ยมไปด้วยจิตใจ
ที่เมตตา ดังนั้นพวกเราควรที่จะมีใจเอื้อเพื่อละ
ทิ้งการคิดถึงแต่ตนเอง

แต่ทว่าเราอยากได้ทั้งที่ไม่ได้ขาด เมื่อ
ไม่ได้ตามใจยอมโกรธ บ่น ตำหนิอยู่เรื่อยไป
สิ่งเหล่านี้คือการคิดแบบเอาตัวเองเป็น
ศูนย์กลาง และการที่ทะเลาะกับผู้อื่นเป็นการ
ทำให้ตัวเองเกิดทุกข์ทั้งสิ้น ดังนั้นการเรียนรู้
คำสอนในแต่ละวัน คือการที่เราพยายามจะพา
จิตใจย้อนกลับไปสู่ ตัวตนที่แท้จริง

การที่พวกเราบูชาพระสังฆธรรมปฐกสูตรก็

เพื่อการเรียนรู้ถึงการเป็นมนุษย์ที่แท้จริง แต่
เพราะสิ่งที่ไปกระทบจิตใจย่อมแตกต่างกันไป
ตามแต่ละบุคคล ดังนั้นนอกจากสิ่งที่ช่วยใน
การขัดเกลาจิตใจ อย่างเช่น สูตรทั้ง5และ
ตาราทั้ง4ของลัทธินิกาย หรือคัมภีร์ไบเบิลใน
ศาสนาคริสต์

แต่ทั้งงานวิจัยยุคเก่าของตะวันออกและตก
รวมถึงการดูที่ตราตรึงใจคนในสมัยนี้ได้ สิ่ง
เหล่านี้ล้วนแล้วแต่รวมอยู่ในเครื่องมือที่ช่วย
ขัดเกลาด้วย

ส่วนใหญ่เมื่อผมสวดมนต์หรืออ่านหนังสือ
อะไรแล้วรู้สึกประทับใจมักจะคัดลอกเอาไว้
เป็นนิสสัยที่คิดมาตั้งแต่สมัยหนุ่ม
ในการฝึกทั้ง5อย่างนั้นรวมถึงการคัดลอก
คัมภีร์ไว้ด้วย แต่สิ่งนี้เรียกได้ว่าเป็นการ
คัดลอกคัมภีร์ในแบบของผมเอง

การสวดมนต์เพื่อขัดเกลาจิตใจ อย่างเดียว
อาจจะทำให้บางคนรู้สึกว่าเป็นเรื่องยาก แต่สิ่ง
สำคัญคือการเป็นมนุษย์ที่มีจิตใจอบอุ่นคอย
เอื้อเพื่อผู้อื่น ยื่นมือไปหาผู้ที่เดือดร้อน
ต้องการความช่วยเหลืออย่างจริงใจ แค่นี้
เหล่านี้ก็กลับกลายเป็นการฝึกฝนเราได้
ขอให้เราระลึกไว้เสมอว่าปลายทางของการ
เรียนรู้คือการนำไปใช้จริง

From “Kosei” August 2011

รอยยิ้มคือดอกไม้จากฟ้า

ประธานรุ่นถัดไปขององค์กรพุทธทศวรรษาสริชโขโคเซโก
นิวาโน โคโซ

แสงของแต่ละคน

เมื่อลูกชายเริ่มเดินได้ พี่สาวที่อายุ9ขวบ7ขวบและ4ขวบ มักจะเข้าไปหยอกล้อล่อให้เดินมาหา "ทางนี้ มาทางพี่เร็ว" ลูกสาวคนโตที่ค่อนข้างเป็นผู้ใหญ่ มักจะคอยใส่ใจดูรอบๆ ตลอด เก็บสิ่งที่น้องชายเอาใส่ปากแล้วจะเป็นอันตราย คอยกั้นไม่ให้น้องจะเดินไปชนอะไรต่าง ลูกสาวคนที่2มีนิสัยเรียบร้อย มักจะคอยดูแลตามใจน้องชายไปเรื่อยๆ ค่อยๆถึงความสนใจออกมา หัวเราะสนุกสนานไปกับน้อง แต่พี่สาวมือใหม่อย่างลูกสาวคนเล็กมักจะดึงของที่น้องอยากได้ออกมาเสียก่อนเสมอ "ไม่ได้นะ อันนี้มันอันตราย" "อันนี้เรายังเล่นได้หรอก เดี่ยวพี่ทำให้" ที่ตัวเองทำไปคงเพราะตั้งใจจะดูแลน้อง แต่น้องกลับเอาแต่วิ่งไปหาพี่สาวทั้งสอง ไม่ค่อยหันมาหาทางตัวเองสักเท่าไร

"อยากเป็นเพื่อนเล่นด้วยแต่ๆแต่น้องกลับไม่มาเล่นกับหนูเลย น้องเกลียดหนูหรือเปล่านะ" ดูเหมือนว่าลูกชายจะทำให้ลูกสาวคนเล็กเสียใจเสียแล้ว

ฉันจึงรอดูให้ลูกสาวคนอื่นๆไม่อยู่และเข้าแผนที่เคยทำมาตลอด

"ไม่หรอกลูก วันก่อนตอนที่น้องอยู่กับแม่2คน น้องยังบอกกับแม่เลยว่าชอบลูกที่สุดนะ" "เอ๊ะ จริงหรือคะแม่" เธอทำหน้าดีใจอยู่แวบเดียว แต่พอเธอคิดถึงการกระทำของน้องแล้วเธอเริ่มจะไม่เชื่อ "จริงหรือเปล่านะ" พอดีที่ลูกสาวคนกลางมาพอดีจึงพูดสมทบอีกว่า "จริงๆนะ น้องบอกกับพี่ด้วย น้องบอกว่าเรามักจะเล่นด้วยเลยชอบเราที่สุดเลย วันหลังเล่นกับน้องอีกนะจ๊ะ"

ฉันถึงกับตกใจ นึกไม่ถึงว่านี่จะเป็นคำพูดจากเด็กอายุเพียง7

อาจารย์ โคะโซ นิวาโน

เป็นบุตรสาวคนโตของท่านประธาน นิชิโกะ นิวาโน เกิดในกรุงโตเกียว เคยศึกษาในกักครินของริชโซ โคะเซ่ไก จากนั้นไปศึกษาต่อและสำเร็จปริญญาตรีด้านกฎหมาย จาก มหาวิทยาลัยกักคชูอิน ปัจจุบัน เธอศึกษาพระสัทธรรมปฎนทริกสูตร และเป็นผู้ปฏิบัติงานแทนท่านประธานคนปัจจุบัน กล่าวสุนทรพจน์ท่ามกลางเหล่าสมาชิก และจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อการเผยแผ่ทั้งในและต่างประเทศ เธอแต่งงานกับ อ.มุเนฮิโร่ นิวาโน ปัจจุบันเธอมีบุตรชาย 1 คน และบุตรสาว 3 คน

ขอบ ไม่ว่าใครมองก็จะรู้ว่า คนที่ทำให้น้องชายสนุกได้มากที่สุดคือ ลูกสาวคนกลาง เขาน่าจะรู้ดีที่สุดว่าน้องชอบและมักจะตามติดตัวเองเสมอ ถ้าเธอจะพูดว่า "น้องชอบหนูที่สุดต่างหาก" ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก แต่เป็นเพราะเธอคิดถึงความรู้สึกของแม่และน้องและเอาตัวเองไว้ทีหลัง ลูกสาวคนกลางเมื่อเปรียบเทียบกับคนโตที่นิสัยเป็นผู้ใหญ่และคนเล็กที่ซื่ออ่อนแล้วค่อนข้างเรียบร้อยไม่โดดเด่นอะไร แต่พอหันไปจะเห็นได้ว่าคอยหัวเราะยิ้มแยมอยู่ข้างๆ ไปด้วยเสมอ เพราะว่าเป็นลูกคนกลางจึงทำให้เปลอสัมผัสดูแลเขาไปเอาของไปร.ร.ให้ไม่ครบข้างหรือ ปล่อยให้โตะรกในบางที แต่เมื่อเปรียบกับลูกสาวคนโตที่ไม่ชอบให้ใครมายุ่งกับโตะที่เก็บเรียบร้อยของตัวเอง ลูกคนกลางมักจะปล่อยให้น้องสาวน้องชายเล่นอย่างตามใจ คำพูดที่เธอพูดเมื่อสักก็เช่นกัน ฉันไม่เคยได้สอนและแน่นอนว่าเป็นบทพูดที่ฉันไม่สามารถบอกเขาได้ "จริงหรอ ฉันหนูไปเล่นกับน้องก็ได้" เมื่อน้องสาวได้รับการให้กำลังใจจากพี่สาวแล้ว ก็มีกำลังใจอยากไปเล่นกับน้องอีก เมื่อสบตากับลูกคนกลาง ก็เห็นว่าเขาอมยิ้มให้ "ใจดีจังเลยลูก" ฉันกอดเขาพร้อมกับพูดเช่นนั้น เขาดีใจยิ้มแบบอายๆ พร้อมกับขบลงที่หัวไหล่

บ้านเกิดในใจ

by Ms. Debbie Vomero
Rissho Kosei-kai of Tampa Bay

ฉันเกิดและโตมาในบ้านคาทอลิกฐานะปานกลาง ในอเมริกา สิ่งที่ศาสนาเรียกร้องจากพวกเราเป็นเรื่องที่ตายตายมาก นั่นคือ การไปโบสถ์กับครอบครัวทุกเช้าวันอาทิตย์ หรือบางครั้งหลังจากสวดเสร็จ จึงไปเยี่ยมบ้านญาติผู้สูงอายุประมาณ 1 ชั่วโมง นอกจากนั้นแล้วชีวิตของฉันก็ไม่ได้แตกต่างไปจากเพื่อนๆ เสียเท่าไร

เมื่อเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น คำสอนของคาทอลิกเริ่มขัดกับการใช้ชีวิตของฉันเอง ฉันไม่ได้รู้สึกชอบที่จะมีศรัทธาเพียงแค่วัน 2 ชั่วโมงของวันอาทิตย์ และไม่ได้ชอบ 1 ชั่วโมงที่เสียไปกับการเยี่ยมเยียน แคมป์ด้วยการที่ช่วงเวลาทั้งอาทิตย์หลังจากนั้นไม่เคยมีปรากฏว่าครอบครัวของฉันได้คุยกันในเรื่องคำสอนสักนิด เมื่อพ่อแม่อนุญาตให้ฉันขับรถไปที่โบสถ์ในคืนวันเสาร์แทนที่ต้องไปเข้าร่วมพิธีในวันอาทิตย์ได้ แทนที่จะเข้าไปข้างใน ฉันกลับนั่งฟังวิทยุอยู่ข้างนอกรถคนข้างในโบสถ์ทำพิธีจนเสร็จ และขับรถกลับบ้านเป็นประจำ พร้อมกับโกหกพ่อแม่ว่าไปเข้าร่วมพิธีมาอยู่เสมอ

หลังจากที่ออกจากบ้านมาเพราะตัดสินใจที่จะอยู่ด้วยตัวเอง ฉันเลิกนับถือในคาทอลิกอีก ในหลายสิบปีมานี้หลังจากที่สับสนอยู่มาก ฉันค้นกับครอบครัวว่า การที่จะเป็นคนดีมีศีลธรรมนั้นไม่จำเป็นจะต้องนับถือในศาสนาใดๆ

อย่างไรก็ตาม ในตอนช่วงวัย 20 มุมมองความคิดต่างๆ ที่มีต่อโลกเริ่มแข่งกร้าวขึ้น การมองความสัมพันธ์ของมนุษย์แคบลง มองโลกในแง่ร้าย แยกแยะคนอื่นไปให้เป็นที่ดีหรือไม่ดีไปเสียหมด และยังตัดสัมพันธ์กับคนอื่นมากมาย เมื่ออายุ 31 ปี ฉันได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ว่าเป็นโรคปลอกประสาทเสื่อมแข็ง หลังจากที่ทำร่างกายเกิดอาการอ่อนแอลงอย่างเฉียบพลันหลายครั้ง อาการป่วยมีอาการทรงตัวจากยาที่รักษา แต่ฉันก็พยายามหาวิธีการรักษาให้หายขาดจากโรคนี้

การค้นหาที่ฉันค้นหามาโดยตลอดจนดำเนินมาถึงวัยอายุ 40 ปี เมื่อฉันได้พบกับคุณหมอที่มีการรักษาแบบองค์รวม เขาฟังในสิ่งที่ฉันเป็นกังวล และได้สอนให้ฉันรู้ว่า การคิดแบบผิดๆ สุดท้ายจะส่งผลมาถึงร่างกายจนอยู่ในสภาวะ ขาดความสงบหรือก็คือการดึงให้ร่างกายไปสู่อาการเจ็บป่วย คุณหมอสอนให้เข้าใจว่าร่างกาย จิตใจ และวิญญาณล้วนเชื่อมโยง และยังคงคาดเดาว่าการที่ฉันเป็นโรคปลอกประสาทเสื่อมนี้ อาจจะเป็นเพราะ จิตใจที่เย็นชาต่อผู้อื่นเป็นตัวดึงให้เกิดอาการนี้ขึ้นมา และการรับรู้เรื่องนี้มันกระทบใจฉันอย่างจัง หลังจากที่คุณหมอพูดออกมาฉันรู้ได้ในทันทีว่าเป็นไปตามนั้น ฉันจึงพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงการมองโลกในแง่ร้าย เริ่มจะเติบโตขึ้น และรับฟังเสียงของหัวใจที่ฉันทำร้ายมาโดยตลอด ฉันภาวนาเพียงแค่มั่นคงส่งผลไปถึงจิตใจของฉันบ้าง และเมื่อค้นหาไปสักพักทำให้ฉันได้มาเจอศาสนาพุทธ ฉันได้เข้าร่วมในกลุ่มนิกายเซน ทุกคนพยายามอย่างเต็มที่เพื่อที่จะรู้แจ้งให้ได้ ฉันเข้าร่วมการนั่งสมาธิในทุกเช้าวันอาทิตย์ไปพร้อมกับคนอื่นๆ

แต่การฝึกแบบนี้ก็ไม่สามารถเติมเต็มความว่างเปล่าที่ฉันรู้สึกได้เลย หลังจากนั้น 1 ปีครึ่งฉันจึงแยกตัวออกมา และหลายปีหลังจากนั้น ฉันได้ฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับ

พระพุทธานามามาโดยลำพัง ฉันเริ่มรู้สึกว่าคุณจำเป็นต้องตอบแทนอะไรให้สังคมบ้าง ฉันจึงได้เข้าร่วมเป็นอาสาสมัครและฝึกความสามารถในการอ่านเขียน ปัจจุบันนี้ฉันก็ยังทำกิจกรรมนี้อยู่ ยิ่งไปกว่านั้น ฉันได้ร่วมสนับสนุนสิทธิเสรีภาพของสัตว์ อีกทั้งยังเป็นมังสวิรัตอีกด้วย

ในเวลานี้เอง ฉันเริ่มคิดได้ว่า เราจำเป็นต้องมีเพื่อนเพื่อการได้รับการช่วยเหลือหรือมีคนคอยคำจุนใจใจ ทำให้ฉันได้รู้จักกับ สมาชิกของริชโชโคเซไกสาขา ทัมปาเบ ในงานประชุมมังสวิรัตที่ تامปาเบ เธอมีความกระตือรือร้นในการสาขาที่ตั้งใหม่นี้มาก ฉันจึงตกลงใจที่จะร่วมไปกับเธอ

ครั้งแรกที่ได้มีโอกาสไปที่สาขา ทัมปาเบ ฉันรับรู้ได้ถึงความอบอุ่นจากทั้งหัวหน้าสาขา และสมาชิกทุกคน เมื่อฉันรู้ว่า สิ่งนี้เหล่านี้ได้มาจากหลักคำสอนเอกยาน ทำให้ฉันเข้าเป็นสมาชิกภายในวันนั้น ฉันได้เจอกับบ้านเกิดของจิตใจฉันแล้ว ฉันรู้สึกขอบวงโฮซาตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้เข้าร่วม นั่นเป็นเพราะทุกคนรับฟังเรื่องของฉันและกันอย่างตั้งใจอีกทั้งยังได้รับการสอนอีก ทำให้ฉันได้รู้ข้อเสียของตัวเองมากขึ้น จากการช่วยเหลือของคุณ นิค โอสนา หัวหน้าสาขา หรือสมาชิกคนอื่นๆ ทำให้ฉันรู้ว่า ถึงแม้เราจะเป็นที่ยอมรับหรือไม่จากผู้คนรอบข้างก็ตาม การเป็นตัวของตัวเองเป็นมนุษย์ที่มีค่า สามารถมองเห็นตัวเองได้มากขึ้น

ฉันรู้สึกขอบคุณพระพุทธรูปองค์ที่ให้ของขวัญที่เรียกว่าพุทธจิตนี้ได้ และตอนนี้ฉันกำลังพยายามที่จะทำให้พุทธจิตที่มีอยู่นี้เปล่งประกาย

ฉันมุ่งมั่นอยู่กับการเรียนพระสังฆธรรมปฐกสูตร หน้าที่ผู้นำ และการสวดมนต์อยู่ทุกวัน และพยายามจะนำคำสอนมาใช้จริงในทุกช่วงเวลา ขอขอบคุณจากใจที่อ.นิกเกี้ยวและอ.เมียวโกะ(รองประธาน) พยายามเผยแผ่พระสังฆธรรมปฐกสูตรให้ผู้คนในโลกนี้ได้รู้จัก ฉันใช้เวลาค่อนข้างมากกว่าจะทำใจบอกเล่าให้เพื่อนๆที่นับถือศาสนาคริสต์รู้ว่าตัวเองได้เลือกที่จะมีความศรัทธาแตกต่างจากพวกเขา แต่หลังจากเป็นสมาชิกได้2-3เดือน ฉันรู้สึกมั่นใจ

และภาคภูมิใจที่จะพูดว่าฉันเป็นพุทธศาสนิกชน ความรู้สึกเช่นนี้มันช่างวิเศษจริงๆ และประสบการณ์ที่ฉันรู้สึกประทับใจมากที่สุดคือในวันที่27มี.คที่ผ่านมาเรื่องราวได้เกิดขึ้นที่สาขาในพิธีแต่งงานของคุณ โอสนา แซกหรือที่มาจากญี่ปุ่นได้เข้าร่วมการไหว้พระในวันอาทิตย์ด้วย วันนั้นเป็นวันหลังจากที่เกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ และสึนามิที่โหดร้ายได้ไม่กี่สัปดาห์ พวกเขาพร้อมหัวเราะ ร้องไห้ด้วยกัน พวกเขาต้องสนทนาโดยมีลามเป็นศูนย์กลางในการสื่อสาร แต่จากจุดที่เราเป็นมนุษย์เหมือนกันนั้น ทำให้เราเป็น "หนึ่งเดียว" กันได้

หลังจากนั้นยังมีเรื่องราวมากมายที่ฉันสนุกไปกับมันเช่น กิจกรรมช่วยเหลือประเทศญี่ปุ่น ที่ไม่ต้องสนใจว่าคุณจะศาสนาอะไร

การเดินทางกลมในเขาวงกต ปาร์ตี้อาหารเย็นที่แต่ละคนช่วยกันทำอาหารมาร่วมกัน และยังได้เข้าร่วมงานต้อนรับ อ.โคโซที่มายเยี่ยมที่สาขาโอคลาโฮมาที่อเมริกา จากกิจกรรมของเหล่าเพื่อนสมาชิกทำให้ฉันได้มีเพื่อนมากมายทั้งจากริชโชโคเซไก และจากกลุ่มศาสนาอื่นๆ อาการกำเริบจากโรคปอดประสาทเสื่อมลดลง อาจจะเป็นเพราะฉันได้เปิดใจมากกว่าที่เคยเป็น และทำให้ฉันมีจิตใจที่อ่อนโยนมากขึ้น

ในฐานะผู้นำ ฉันอยากจะเผยแผ่คำสอนของริชโชโคเซไกให้ผู้คนในอเมริกาได้รู้จักและคอยทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อหัวหน้าสาขา สิ่งเหล่านี้คือหน้าที่ของฉัน 1ปีต่อจากนี้ฉันตั้งใจที่จะเรียนรู้พระสูตร และศึกษาถึงกิจกรรมการเผยแผ่คำสอนของอ.นิกเกี้ยว จากนี้ไปสิ่งเหล่านี้จะไม่หยุดอยู่แค่ที่ฉัน ฉันหวังอย่างยิ่งที่จะปฏิบัติเพื่อคนในสังคมและโลกนี้

ไม่มีสิ่งใดไร้ค่าในชีวิต

ทุกสิ่งที่เราพบเจอมาในชีวิตไม่มีสิ่งใดที่ไม่มีค่า ตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสสอนเรา "ชีวิตนั้นคือ ทุกข์" ชีวิตของพวกเรานั้นจะมีทุกข์ตามติดเสมอ แต่เมื่อเราถูกความทุกข์ความโศกเหล่านี้ซัดจุง เรามักจะคร่ำครวญด้วยความแค้นใจเสมอ "ทำไมต้องเป็นฉันที่ต้องมาเจอความทุกข์ขนาดนี้" แต่ในความเป็นจริงถ้าเราไม่ได้เผชิญกับความทุกข์นั้น เราก็ไม่อาจจะได้รับความสุขที่แท้จริง ไม่สิ กล่าวได้อีกว่า เราจะเจอความสุขที่แท้จริงเมื่อเราต้องก้าวผ่านทุกข์ไปให้ได้ มนุษย์เราเมื่อใดที่เราทุกข์เพราะทำธุรกิจผิดพลาด หรือทุกข์เพราะอาการป่วย เมื่อนั้นเราจะสามารถชี้แนวทางที่จะก้าวผ่านหรือบอกเล่าความสุขเมื่อผ่านไปได้อย่างมั่นใจให้กับคนที่เผชิญในสิ่งเดียวกัน

เมื่อเผชิญหน้ากับความทุกข์ เรลองทำความเข้าใจว่า "พระพุทธองค์ท่านประทานพลังมาให้เราช่วยเหลือคนที่กำลังทุกข์เหมือนกันผ่านความทุกข์ที่เราเจออยู่นี้" เมื่อทำได้อาจจะรู้สึกได้ว่าพลังนั้นค่อยๆ เพิ่มขึ้นจากภายใน และพลังนั้นจะเป็นตัวเบิกทางให้เรา

กล่าวกันว่า "ความมีค่าในสิ่งไร้ค่านี้สำคัญ" ความทุกข์ที่เราต้องเผชิญในชีวิต สิ่งที่เราคิดว่าเป็นทางอ้อมที่ไร้ค่า ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเชื่อมโยงสู่นาคตช่วงหน้าด้วยกันทั้งสิ้น

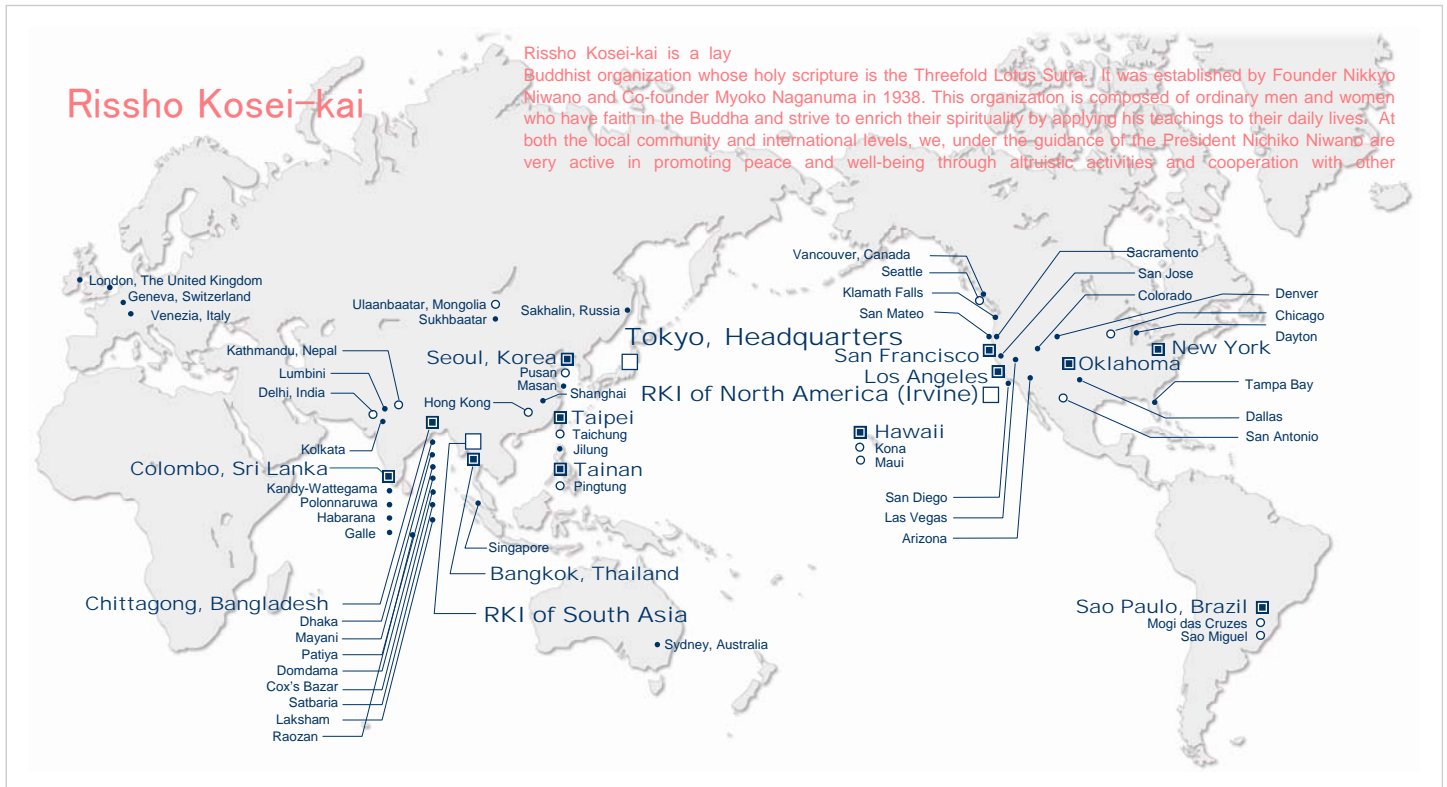
From *Kaisozuikan* 5 (Kosei Publishing Co.), pp. 94—95

Information Aug. 2011

For the prayer for the victims and survivors of the Eastern Japan Earthquake and Tsunami, see next page.

C O L U M N

พระสังฆกรรมปณทริกสูตรฉบับการ์ตูนภาษาญี่ปุ่นได้รับความนิยมจากผู้่านมากมาย และในฉบับภาษาญี่ปุ่นเองก็ได้รับความสนใจจากผู้่านชาวอเมริกาด้วยเช่นกันเมื่อเร็ว ๆ นี้ สำนักพิมพ์ทัทเทิลผู้จัดจำหน่ายได้ส่งหนังสือเพิ่มเข้ามาที่ศูนย์เผยแผ่ทางอเมริกาเหนือ(RKINA)อีก1500เล่มนับได้ว่าเป็นการส่งดีพิมพ์ครั้งที่สามของพระสังฆกรรมปณทริกสูตรฉบับการ์ตูนรวมแล้วสำนักพิมพ์ทัทเทิลได้ส่งหนังสือถึง5000ฉบับ สำหรับหนังสือฉบับภาษาอังกฤษขององค์กรเราก่อนหน้านั้นหนังสือ"หมั่นพรวนนาในใจ"ของ อ.นิชิโก นิวาโน ก็ได้รับความนิยมอย่างมากทีเดียว ฝ่ายทางผู้วาด คุณ มิตสึโทชิ ฟุระยะ เป็นสมาชิกขององค์กรที่มีความศรัทธาสูงและเป็นสมาชิกมาตั้งแต่เริ่มตั้งองค์กรในช่วงแรกเมื่อได้ผ่านการดูในฉบับภาษาอังกฤษอีกครั้งถึงกับต้องทิ้งในเนื้อหาถ้าผู้ใดที่ยังไม่เคยปฏิบัติตามคำสอนจริงคงจะยังไม่เข้าใจเป็นการวาดถ่ายทอดคำสอนที่ลึกซึ้งได้อย่างดีเยี่ยมที่อเมริกา มีกลุ่มพุทธศาสนิกชนที่เรียกตัวเองว่า ไนท์แอสแตนด์ บัณฑิตส(พุทธศาสนิกชนที่อ่านหนังสือทางพุทธศาสนาที่เพียงนอน)อยู่ถึง20ล้านคน สำหรับผมแล้วผู้คนเหล่านี้เป็นผู้คนที่สะอาดแสวงหาความรู้ อ่านหนังสือทางพระพุทธศาสนา มากกว่าคนญี่ปุ่นเองเสียอีกกล่าวคือหนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่พร้อมที่เดียวสำหรับหนังสือทางพระพุทธศาสนา ถ้าท่านยังสงสัยทำไมหนังสือเล่มนี้ถึงได้รับความสนใจจากคนเหล่านี้ขอให้ลองอ่านดูสักครั้ง ผมเองก็อยากทราบถึงข้อคิดเห็นของท่านด้วยเช่นกัน (Kotaro Suzuki)

**A Memorial Service for the Spirits of
the Victims of the Eastern Japan Earthquake and Tsunami
and a Prayer for the Recovery of the Survivors and Their Communities**

- Homage *(Chant the G-daimoku three times)*
- Meditation on the Place of the Way
- Taking Refuge in the Three Treasures
- Invocation

We put our faith in

The Eternal Buddha Shakyamuni—Great Benevolent Teacher, World-honored One;

The Tathagata Abundant Treasures, witness to the Lotus Sutra;

The emanations of the Buddha in the ten directions in the past, present, and future;

The four Great Bodhisattvas: Superior Practice, Boundless Practice, Pure Practice, and Steadfast Practice;

The Bodhisattva-Mahasattvas: Marjushri, Universal Wisdom, Maitreya, and all other Bodhisattva-Mahasattvas;

Great Bodhisattva Nichiren, revered practitioner of the Lotus Sutra;

Founder Nikkyō, Great Teacher of the One Vehicle;

Cofounder Myōkō, Bodhisattva of the Way of Compassion;

The guardian spirits of Risshō Kōsei-kai;

And the countless heavenly spirits in the ten directions.

May you all be present among us and know our deep devotion.

We members of Risshō Kōsei-kai, all of pure heart, gather together to conduct this sincere memorial service for the spirits of the victims of the Eastern Japan Earthquake and Tsunami, and offer our heartfelt prayers that the survivors will quickly recover and rebuild their communities.

Here, we reverently pray that the spirits of

***Ji-sei-in-ho-myo-an-higashi-nihon-daishinsai-toku* several thousand more than
twenty thousand persons, including men and women, boys and girls**

will delight in the taste of the Dharma through the sutra recitation of this memorial service.

We further pray that the suffering people's lives will return to normal and that their communities will recover smoothly.

We earnestly pray for guidance in all things through the merit we receive from reciting the Great Vehicle Sutra of the Lotus Flower of the Wonderful Dharma.

(Strike the gong and chant the O-daimoku once)

- Opening Verse
- Sutra Recitation
- Universal Transfer of Merit
- Chanting the O-daimoku
- Transfer of Merit

Having respectfully recited the Great Vehicle Sutra of the Lotus Flower of the Wonderful Dharma, may we transfer its merits to and thus reciprocate the boundless compassion of

The Eternal Buddha Shakyamuni—Great Benevolent Teacher, World-honored One;

The Tathagata Abundant Treasures, witness to the Lotus Sutra;

The emanations of the Buddha in the ten directions in the past, present, and future;

The four Great Bodhisattvas: Superior Practice, Boundless Practice, Pure Practice, and Steadfast Practice;

The Bodhisattva-Mahasattvas: Manjushri, Universal Wisdom, Maitreya, and all other Bodhisattva-Mahasattvas;

Great Bodhisattva Nichiren, revered practitioner of the Lotus Sutra;

Founder Nikkyo, Great Teacher of the One Vehicle;

Cofounder Myoko, Bodhisattva of the Way of Compassion;

The guardian spirits of Rissho Kosei-kai;

The guardian spirits of Rissho Kosei-kai ();

The guardian spirits of member families of Rissho Kosei-kai;

And the countless heavenly spirits in the ten directions.

(Strike the gong once)

Now, we have conducted a sincere memorial service for the spirits of the victims of the Eastern Japan Earthquake and Tsunami, and we have offered our heartfelt prayers that the survivors quickly recover and rebuild their communities.

We reverently offer and transfer the merits of this recitation to the spirits of

Ji-sei-in-ho-myo-an-higashi-nihon-daishinsai-toku several thousand more than twenty thousand persons, including men and women, boys and girls

so that they may delight in the taste of the Dharma and quickly accomplish the wonderful fruit of supreme enlightenment through the sutra recitation of this memorial service.

We respectfully pray and ask that you extend your hand of compassion and sympathy through your divine communication with us, so that profound guidance and protection may be given for the recovery of the disaster areas.

- Homage

(Chant the O-daimoku three times)